

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

04 אפריל 2012

ת"פ 10027-06-11 מדינת ישראל נ'
אלבו(עציר)

10086-06-11

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יצחק אלבו (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עוה"ד מוריה גרין
ב"כ הנאשם: עוה"ד גיא אבנון
הנאשם בליווי השב"ס

גזר דין

הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן בשנית. כתב האישום מונה אחד עשר אישומים שונים. בהתאם להכרעת הדין עבר הנאשם שמונה עבירות של מעשה סדום בקטינים מתחת לגיל שש עשרה ומעל גיל ארבע עשרה (להלן: "מעשה סדום בקטין"); שתי עבירות של סחיטה באיומים כלפי קטינים; שתי עבירות של מעשה העלול להפיץ מחלה, האחת כלפי קטין והאחת כלפי בגיר, ושבע עבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין.

תמצית האישומים

הנאשם בן 35 כיום, והיה בתקופה הרלבנטית, שתחילתה בינואר 2009 וסיומה עם מעצרו של הנאשם ביום 4.5.11, חולה במחלת האיידס, שאובחנה בחודש אוקטובר 2007 וטופלה בטיפול תרופתי תוך ביצוע מעקב שגרתי.

הנאשם נהג לגלוש באתרי אינטרנט, ב"חדרי" צ'אטים המיועדים לבגירים הומוסקסואליים. לצורך כניסה של גולש ל"חדר" סקס נדרשת הצהרה מצידו כי הוא בגיר. הנאשם גלש ב"חדרי" סקס, והתכתב, בין היתר, עם גולשים, אשר למרות הצהרתם בכניסה לאתר כבגירים, היו בפועל קטינים, רובם בגילאים שלמעלה מארבע עשרה ולמטה משש עשרה. הנאשם ידע כי גילם של אותם גולשים צעיר מכפי שהצהירו. הנאשם עצמו הציג את עצמו מעת לעת ככיוויים שונים ולא בשמו, וטען שהוא צעיר מגילו. הנאשם ובני שיחו עברו לשיחות פרטיות במסנג'ר, ICQ ואתרי

אינטרנט אחרים, במטרה לקדם מפגש לצורך קיום מגע מיני. בין הנאשם לקטינים התנהלו התכתבויות בעלות תוכן מיני לרבות הצעות בעלות תוכן מיני.

באישום הראשון מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין צעיר מגיל חמש עשרה בתחילת ההתקשרות, שפנה אל הנאשם. הנאשם הציג את עצמו תחילה כצעיר מגילו ובהמשך ציין את גילו האמיתי. הנאשם והקטין התכתבו, וההתכתבויות בין השניים הכילו התבטאויות מיניות, הצעות למפגשים לצורך קיום יחסי מין ומשלוח תמונות לקטין ובהן נראה מעשה של מין אוראלי המבוצע על ידי הנאשם באחר. כמו כן שלח הקטין לנאשם תמונות שלו, לרבות של איבר המין, ואלה נשמרו אוטומטית בקובץ במחשב הנאשם והוא החזיק בהן. בשלושה מועדים שונים ביצעו הנאשם והקטין מעשים הדדיים של מין אוראלי בהסכמה. הנאשם הורשע בשתי עבירות של מעשה סדום בקטין ובהחזקת פרסום תועבה.

באישום השני מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין צעיר מגיל חמש עשרה בתחילת ההתקשרות, התכתבות בין השניים וקביעת מפגש לצורך מגע מיני. במפגש בין השניים החדיר הקטין את איבר מינו לפי הנאשם ולפי הטבעת בהסכמה. הנאשם הורשע במעשה סדום בקטין.

באישום השלישי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט, כשהקטין הציג את עצמו כמי שמלאו לו שש עשרה שנים והנאשם הציג את עצמו כבן עשרים וארבע. השניים התכתבו והנאשם הציג מפגש לצורך קיום מגע מיני. במפגש בין השניים החדיר הקטין את איבר מינו לפי הטבעת של הנאשם, כשהוא עושה שימוש בקונדום. כשנקרע הקונדום אמר הנאשם לקטין כי אין זה משנה שכן הוא מוגן לגמרי. הנאשם הורשע בביצוע מעשה העלול להפיץ מחלה.

באישום הרביעי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט בין הנאשם לבגיר בן שמונה עשרה וחצי. בשני מועדים נפגשו השניים, הבגיר עשה בנאשם מעשה של מין אוראלי, והנאשם קיים יחסים לא מוגנים בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הבגיר למספר שניות, הכל מבלי שיידע את הבגיר בדבר מחלתו ומבלי שהמליץ לו לעשות שימוש בקונדום. הנאשם הורשע בביצוע מעשה העלול להפיץ מחלה.

בהקשרם של שני האישומים דלעיל, הוצהר במסגרת הסדר הטיעון כי סיכויי ההדבקה בדרך של קיום יחסי מין אנאליים פאסיביים כמתואר באישום השלישי, הם כמעט אפסיים, וסיכויי ההדבקה בדרך של קיום מעשה אנאלי – אקטיבי, כמתואר באישום הרביעי, נמוכים מאד.

באישום החמישי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין שהיה צעיר מגיל ארבע עשרה בעת ההיכרות. ההתקשרות נמשכה על פני תקופה ארוכה. ההתכתבויות בין השניים הכילו תכנים מיניים, הצעות למפגשים לצורך קיום יחסי מין ומשלוח תמונות לקטין ובהן נראה מעשה של מין אוראלי המבוצע על ידי הנאשם באחר. כמו כן שלח הקטין לנאשם תמונות שלו, לרבות של איבר המין, ואלה נשמרו אוטומטית בקובץ במחשב הנאשם והוא החזיק בהן. הנאשם הפציר בקטין להפגש לצורך קיום מגע מיני, הקטין סירב ואף ניסה לחסום את הגישה של הנאשם אליו

במסגרת. בחודש מרץ 2010, כשהקטין צעיר מגיל חמש עשרה, שלח הנאשם לקטין מסרון, בו איים עליו בפגיעה בשמו הטוב ובהפצת תמונותיו באינטרנט, אם לא יסיר את החסימה באינטרנט. כשנה לאחר מכן, בהיות הקטין צעיר מגיל שש עשרה, נפגשו השניים בהסכמה. באותה פגישה ביקש הנאשם לבצע בקטין מעשה של מין אוראלי, הקטין הביע חוסר נכונות, והנאשם איים עליו כי אם לא יענה התמונות שלו יהיו באינטרנט. לאחר מכן התרצה הקטין, והמעשה נעשה. הנאשם הורשע במעשה סדום בקטין, סחיטה באיומים והחזקת חומר תועבה.

באישום השישי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין בן חמש עשרה וחצי, התכתבות בין השניים וקביעת מפגש לצורך קיום מגע מיני. במפגש בין השניים החדיר הקטין את איבר מינו לפי הנאשם בהסכמה. הנאשם הורשע במעשה סדום בקטין.

באישום השביעי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין בן חמש עשרה וחצי. הנאשם והקטין התכתבו, וסיכמו להיפגש לצורך קיום מגע מיני. הנאשם שלח לקטין תמונה של איבר מינו. הקטין שלח לנאשם, לבקשתו, תמונה של פניו ושל איבר המין ואלה נשמרו אוטומטית בקובץ במחשב הנאשם והוא החזיק בהן. במפגש בין השניים החדיר הקטין את איבר מינו לפי הנאשם בהסכמה. הנאשם הורשע במעשה סדום בקטין והחזקת חומר תועבה.

באישום השמיני מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין בן חמש עשרה וחצי. הנאשם והקטין התכתבו, וסיכמו להיפגש לצורך קיום מגע מיני. הנאשם ציין בפני הקטין כי הוא צעיר מגילו האמיתי. הנאשם שלח לקטין תמונות שלו מבצע מין אוראלי באחרים. הקטין שלח לנאשם, לבקשתו, תמונות שלו מבצע מין אוראלי. במפגש בין השניים החדיר הקטין את איבר מינו לפי הנאשם ולפי הטבעת בהסכמה. הנאשם צילם את המעשים והצילומים הוחזקו במחשבו. הנאשם הורשע במעשה סדום בקטין והחזקת חומר תועבה.

באישום התשיעי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין צעיר מגיל חמש עשרה. ההתקשרות נמשכה על פני תקופה ארוכה. הנאשם והקטין התכתבו, וסיכמו להיפגש לצורך מגע מיני. הנאשם שלח לקטין תמונה שבה הוא מבצע מין אוראלי. הקטין שלח לנאשם, לבקשתו, תמונות של איבר מינו ואלה נשמרו אוטומטית בקובץ במחשב הנאשם והוא החזיק בהן. בשלוש הזדמנויות במפגשים בין השניים החדיר הקטין את איבר מינו לפי הנאשם בהסכמה. בנוסף בשתי הזדמנויות במהלך שיחת וידאו פתח הקטין מיוזמתו מצלמת אינטרנט והציג את איבר מינו. לבקשת הנאשם קירב הקטין את איבר המין למצלמה ונגע באיבר המין בעוד הנאשם צופה בו. הנאשם הורשע במעשה סדום בקטין והחזקת חומר תועבה.

באישום העשירי מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין בן ארבע עשרה בעת ההיכרות. הנאשם והקטין התכתבו, כשההתכתבויות כללו תכנים מיניים, וסיכמו להיפגש למטרת מגע מיני. במסגרת ההתכתבות שלח הקטין לנאשם, לבקשתו, תמונות שלו בעירום ואלה נשמרו אוטומטית בקובץ במחשב הנאשם והוא החזיק בהן. במהלך שיחת וידאו הציע הנאשם לקטין לפתוח מצלמה, הקטין נענה והציג מיוזמתו את איבר מינו ואת פי הטבעת. לבקשת הנאשם קירב הקטין את איבר המין למצלמה ונגע באיבר המין בעוד הנאשם צופה בו. בהמשך קבע הקטין עם

הנאשם מספר מפגשים אך ביטלם. הקטין מסר לנאשם את כתובת ביתו, והנאשם תיאר בפניו את תיבת הדואר על דלת בית הקטין. במספר הזדמנויות ביוני - יולי 2010, כשהקטין צעיר מגיל חמש עשרה, איים הנאשם על הקטין כדי להניעו לקיים עימו יחסי מין, בפגיעה בשמו הטוב בצינו שכתובתו ידועה לו, ואם לא יפגש עימו או יפגש עם אחרים, ייצור קשר עם הוריו ויגלה להם על נטיותיו המיניות. בשלהי אפריל 2011 בהיות הקטין צעיר מגיל שש עשרה, איים הנאשם על הקטין כדי להניעו להיפגש עימו, כי אם לא יפגש עימו תוך חודש, ייצור קשר עם הוריו ויספר להם על נטיותיו המיניות. ביום 4.5.11 נעצר הנאשם. הנאשם הורשע בסחיטה באיומים והחזקת חומר תועבה.

באישום האחד עשר מתוארת התקשרות באמצעות האינטרנט עם קטין בן שלוש עשרה בעת ההיכרות. ההתקשרות בין השניים נמשכה על פני תקופה ארוכה, והשיחות כללו תכנים מיניים ושיחות על אפשרות למפגש לצורך קיום מגע מיני. הנאשם שלח לקטין תמונות שלו מבצע מין אוראלי. הקטין שלח לנאשם, לבקשתו, תמונות שלו ושל איבר מינו. התמונות הוחזקו במחשבו של הנאשם. הנאשם הורשע בהחזקת חומר תועבה.

הערכת מסוכנות

חוה"ד להערכת מסוכנות מינית נערכה על ידי הבודקת ד"ר אבולעפיה יהודית, קרימינולוגית קלינית בכירה ומעריכת מסוכנות על פי דין (להלן: "הבודקת").

הבודקת מצאה כי רמת מסוכנותו של הנאשם היא בינונית, ופירטה את ממצאי הבדיקה ומסקנותיה בהרחבה.

הבודקת עמדה על הרקע האישי – משפחתי של הנאשם, בן 35, בעל השכלה של 12 שני"ל, שירות צבאי מלא, עבד במשך שנים בתחום המוזיקה, חולה איידס שמחלתו אובחנה בשלהי 2007. לנאשם אין עבר פלילי.

לעניין הרגליו המיניים, ציינה הבודקת כי הנאשם הומוסקסואל, ניהל מערכות יחסים קצרות, וכן קנה שירותי מין בתשלום מעת לעת. הנאשם שלל קיום פנטזיות מיניות סוטות. הבודקת העלתה חשד לקיומה של משיכה מינית הוֹפִּילִית – למתבגרים צעירים, שאינה אקסקלוסיבית, התרשמה מדחפים מיניים מוגברים, קושי בשליטה ואימפולסיביות, חזרתיות על המעשים בתדירות גבוהה, וציינה כי דפוס התנהגות זה עלול להצביע על אפשרות להחמרה.

לעניין המעשים בהם הורשע, התרשמה הבודקת ממתן תיאורים כלליים, הסברים תיאורטיים, הצהרות ושימוש בשפה משפטית, תוך לקיחת אחריות פורמאלית בלבד על מעשיו, ושימוש במנגנוני הגנה של השלכה, נרמול ומזעור. הנאשם אמר שמרגע שגילה כי מדובר בקטינים היו מעשיו טעות חמורה, אך בד בבד הסביר את אותם מעשים בנורמות מקובלות בקהילה. הנאשם הודה במעשים המיוחסים לו, אך באופן לקוני, ורק לאחר שעומת עם אי התאמות בין תשובותיו הראשוניות לבין עובדות האישומים. כך לדוגמא, הנאשם שלל תחילה משלוח תמונות בעלות תוכן מיני מצידו, ורק לאחר עימותים חוזרים עם עובדות כתב האישום ציין כי היו מקרים בודדים של

משלוח תמונות כמפורט באישומים. כך ביחס לאישומים שהשמיע, טען הנאשם כי נסחף והתקשה לשלוט בעצמו עקב הרצון לשמור על קשר, וביטא כעס כלפי התנהגות הקטינים. לצד זאת, ציין הנאשם כי משהוברר כי אין מחלוקת לגבי טענתו לקיום מגעים בהסכמה, היה לו ברור שהוא מודה ולא מנהל את התיק. הנאשם התייחס בכלליות לצורך במפגש עם קטינים, אבל לא רק איתם, וציין כי המפגשים היו בתדירות שבועית.

הבודקת ציינה כי במהלך המפגש ביטא הנאשם תחושת קורבנות, התמקדות בסבל הקונקרטי האישי שלו, התקשה לראות את האחר והדגיש את העוול שנעשה לו בהצגתו כצייד קטינים אובססיבי. הנאשם טען כלפי הבודקת כי היא מקצינה מידי בשאלות ששאלה. הנאשם ציין כי היה מסוכן בעת ביצוע המעשים, אך שלל סיכון בעת הנוכחית, שלל בעיתיות וטען כי לאחר תשעת חודשי המעצר הוא בטוח שהבעיה לא תחזור על עצמה. הבודקת ציינה כי הנאשם הביע רצון בטיפול, אך הבהירה כי רמת המוטיבציה לטיפול אינה ברורה. הבודקת עצמה העריכה כי הנאשם עשוי להיתרם מטיפול יעודי ככל שיתמיד בו בכנות.

הבודקת עמדה על הפקטורים הסטאטיים מגבירי הסיכון, ובהם בעיקר הפגיעה בשורה של קורבנות צעירים בפער גילאים גדול, העדר מערכת יחסים זוגית אינטימית ממושכת, אלמנטים של תכנון, שילוב סוגי מעשים שונים, ושימוש לעיתים באישומים, ומנגד על פקטורים מפחיתי סיכון ובהם גיל הנאשם, רצף תעסוקתי, היכרות עם הקורבנות והעדר שימוש בסמים ואלכוהול. הבודקת עמדה על הפקטורים הדינאמיים מגבירי הסיכון, ובהם מנגנוני ההגנה, הקושי לשלוט ברצון המיני, דחפים מוגברים, המשיכה ההבופילית, וכן התפיסה הקורבנית, העדר האמפתיה ותפיסתו את עצמו כבלתי מסוכן. מנגד ציינה את התמיכה המשפחתית, ואת הרתעתו של ההליך המשפטי כגורמים מפחיתי סיכון.

בסופו של דבר הוערכה, כאמור, המסוכנות המינית לטווח ארוך כבינונית.

תסקיר שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן עמד על עברו של הנאשם והרקע האישי, והדגיש את תפקודו המוצלח בעבודה ואת קשרי המשפחה החמים, בהסתייגות שהנאשם הסתיר מהמשפחה את נטיותיו המיניות עד לחשיפת המחלה. גם בפני קצינת המבחן קיבל עליו הנאשם אחריות לביצוע המעשים, אך התייחסותו למעשים הייתה מסויגת, וקצינת המבחן התרשמה מטעויות חשיבה המסייעות לטשטש את הפסול במעשים וכן ממשיכה לצעירים. עיוותי חשיבה באו לידי ביטוי בייחוס אחריות מירבית לקורבנות, מזעור הנזק הרגשי והפיזי שנגרם להם, הצדקת המעשים כמקובלים, והעדר הכרה במשיכה המינית ההבופילית. קצינת המבחן התרשמה מהדימוי העצמי הנמוך של הנאשם, העדר האמון והבטחון ביחסים בינאישיים, המנעות מקרבה ואינטימיות והעדר אמפתיה לקורבנות. קצינת המבחן ציינה כי קיימת אינטנסיביות בקשרים מזדמנים, המעידה על דחף מיני מוגבר, נטיה לכפייתיות חזרתיות ולאמפולסיות. היא עמדה על כך שהנאשם מגיב לתחושת דחיה בהתנהגות מאיימת ופוגענית. גם קצינת המבחן התרשמה מנטילת אחריות פורמאלית ולא ממשית, תוך התמקדות בקורבנותו ובפגיעה בו. קצינת המבחן ביטאה סיכון לרצדיביזם אם

הנאשם לא יעבור טיפול יעודי, והמליצה על תקופת מאסר ממשית במהלכה ישולב הנאשם במסגרת טיפולית בין כותלי בית הכלא.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעונים ארוכים ומפורטים שטחו הצדדים את עתירתם לעונש.

המאשימה עתרה לכבד את הסדר הטיעון, ולהשית על הנאשם את הרף המקסימלי של הענישה שנקבעה בהסדר הטיעון, היינו 78 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים. היא הדגישה את ניצול המרחב האינטרנטי על ידי הנאשם לקידום מעשי העבירה, את מודעותו לגיל הקטינים, לכך שהם בשלב של בחינת הזהות המינית, ואת התייצגותו מעת לעת כצעיר מגילו. היא עמדה על השיטתיות, ריבוי העבירות, התכנון והתחכום. היא פירטה את הקושי בחשיפת העבירות, ובחשיפת הקטינים להליך החקירתי והמשפטי. המאשימה הדגישה את משך הזמן הארוך, את מגוון העבירות, לרבות עבירות הסחיטה שיש בהן פן כוחני ואליס, את העבירות של מעשה העלול להפיץ מחלה והחזקת חומרי תועבה. היא ציינה כי בפער שבין הנאשם לקטינים, האחריות לביצוע העבירות היא על הנאשם והמשמעות של הסכמת הקטינים בנסיבות אלה, אין בה כדי להפחית מן החומרה. ב"כ המאשימה הפנתה למאפייני החומרה הנזכרים בהערכת המסוכנות ובתסקיר, וטענה לחוסר התאמה לכאורה בין רמת המסוכנות לבין תוכן חוות הדעת.

ב"כ הנאשם עתר לכבד את הסדר הטיעון וביקש להסתפק בתקופת מאסר קצרה שתאפשר קיום הליך טיפולי. הוא הדגיש את השינוי המשמעותי לקולא בנוסח כתב האישום מבחינת העובדות והעבירות. הוא ציין את לקיחת האחריות המלאה מצד הנאשם לאחר תיקון כתב האישום. הוא הדגיש כי לנאשם היה חשוב לעשות מאמץ לחסוך מהמתלוננים את הצורך בעדות ובחשיפה, וכן את החסכון המשמעותי בזמן שיפוטי בתיק שבו עשרות עדים. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא היה צייד משחר לטרף, כפי שהוגדר על ידי המאשימה, שכן הקטינים הם שיצרו את הקשר הראשוני עם הנאשם. הוא הבהיר כי האתרים אליהם נכנס הנאשם נועדו לבגירים וכך גם התייצגו הקטינים. הוא הדגיש את אלמנט ההסכמה וקיום המגע המיני ברצון הדדי. לעניין עבירות הסחיטה הדגיש את נסיבותיהן הקלות ואי מימוש האיומים. לעניין האפשרות להפצת מחלת האיידס הדגיש את סבירות ההדבקה הזעירה ואת העדר ההדבקה בפועל. ב"כ הנאשם הדגיש כי מסוכנותו של הנאשם היא בינונית ולא יותר מכך, והפנה במסגרת הערכת המסוכנות להסברים שניתנו על ידי הנאשם ולקביעה בדבר צורך בטיפול. הודגש כי הנאשם נעדר כל עבר פלילי, בעל רקע חיים נורמטיבי, עבודה מסודרת וקשרים משפחתיים חמים. כן הודגשה הפגיעה בנאשם עקב שלל פרסומים בעניינו, שאינם משקפים את העובדות נושא הרשעתו בסופו של דבר – 2/3.

דברי הנאשם

הנאשם הדגיש את הקושי במעצרו, וציין כי השוות במעצר אפשרה לו לעשות חשבון נפש ולהבין את הטעויות ואת העבירות החמורות. הנאשם הצהיר כי הוא מתבייש ומתחרט ולוקח אחריות מלאה על כל העבירות שביצע, הוא מודע לצורך שלו בטיפול ומשוכנע כי המעשים לא יחזרו יותר לעולם. הוא ציין כי לא ביצע את המעשים מתוך כוונה לפגוע, והביע צער על כך שהקטינים היו

צריכים לעבור עדות במשטרה ולחשוף גם את הנטיות המיניות שלהם מול החוקרים ומול הוריהם. לעניין מחלתו, ציין כי היה מודע למחלתו, והעובדה שאף אחד לא נדבק היא תוצאה של המודעות שלו לקיום יחסי המין ולכך שאינו מדביק. הוא התייחס לחובה מוסרית עתידית ליידע את מי שיהיה איתו בקשר בנוגע למחלה. הנאשם עמד על הפגיעה במשפחתו, חזר וציין כי אינו בורח מאחריות, ועמד על הפגיעה הכבדה שנגרמה לו עקב הפרסומים. הנאשם ציין את הקושי הרב בשהות בתא מעצר ואת הלקח שלמד מכך. הוא סיים ואמר כי: "אני בסך הכל מבקש לקחת את הדברים בפרופורציות נכונות". לאחר ששמעתי את הנאשם התרשמתי כי הנאשם לקח על עצמו אחריות משפטית-הצהרתית למעשיו.

דיון והכרעה

בכל אחד עשר האישומים, זירת ההתרחשות הראשונית, בלעדיה אין היא רשת האינטרנט. תחת המחסה של המרחב הוירטואלי יצר הנאשם קשר עם עשרת הקטינים והבגיר הצעיר הנזכרים בכתב האישום. בדרך התקשרות זו ניצל הנאשם את האנונימיות שבתקשורת הוירטואלית, באופן המאפשר לגולשים להציג את עצמם שלא בהתאם לנתוני האמת. לא רק ההיכרות הראשונית בוצעה במרחב הוירטואלי, אלא גם המשך ההתקשרות. ברוב האישומים מתוארת תקשורת בעלת תכנים מיניים, חילופי תמונות, שימוש באמצעי הצילום לקידום מעשי העבירות, והכל מבלי שבין הנאשם לקורבנותיו יש מפגש ומגע ישיר באותו שלב. רק בשלב מתקדם לאחר שהקשר נוצר והתבסס, עוברת התקשורת בין הנאשם לקורבנות לעולם המציאות, ומתבצעים בהסכמה מעשי הסדום.

ב"כ הנאשם הדגיש בדבריו שהנאשם לא ניצל את עיסוקו במוזיקה וחשיפתו לקהל צעיר לצורך ביצוע מעשי מין עם קטינים למרות זמינותם של הקטינים, וביקש ללמוד מכך לזכות הנאשם. התרשמותי היא שהבחירה במרחב האינטרנטי נעשתה בכוונה תחילה ובתכנון, לא מתוך רצון שלא לנצל את מעמדו וקשריו של הנאשם, אלא מתוך רצון לקדם את ביצוע העבירות במינימום סיכון. זאת, משום שבעוד שבעולם המציאות פניה של מבוגר במחצית שנות השלושים לקטין בן חמש עשרה היא התנהגות חריגה, המעוררת תשומת לב מצד ציבור הנוכחים, ועשויה לעורר רתיעה מצד הקטינים ואף דיווח על המעשים, הרי שאותה התנהלות וירטואלית, כשגיל הנאשם אינו מזדקר לעין, והנאשם אנונימי לפחות בשלבי ההיכרות, מאפשרת לנאשם לאתר קורבנות פוטנציאלים בדרך קלה, בטוחה ונטולת סיכונים.

בתי המשפט עמדו בשנים האחרונות לא פעם על היתרונות הגלומים בתקשורת הוירטואלית, אך גם על הסכנות הטמונות באמצעי תקשורת זה בכלל, וכלפי קטינים שאינם ערים דיים לסיכונים, ומצויים בגיל של חיפוש ריגושים והתנסויות בפרט. תפקידה של החברה, בין היתר באמצעות בתי המשפט, להעניק לציבור המשתמשים ברשת האינטרנט, ובראשם הקטינים, אמצעי הגנה שיפחיתו את הסכנה שבניצול הרשת לרעה, וענישה ברורה הולמת ומרתיעה מהווה את אחד מאמצעי ההגנה הנדרשים.

הצדדים הציגו לפני בית משפט הסדר טיעון הכולל מתחם ענישה. הסדר הטוען הוא ראוי בנסיבות העניין ובגדר המתחם ששרטטו הצדדים יגזר הדין. למסקנה זו הגעתי בהתחשב בחומרת

העבירות, אופיין, ריבויין, וכמות הקורבנות מצד אחד, ובהודיה, חסכון הצורך בעדות וחשיפה של המתלוננים, חסכון בהליך ראייתי ארוך ומורכב, התיקון לקולא של כתב האישום, והעדר העבר הפלילי מצד שני.

את הנסיבות הרלבנטיות לצורך גזירת הדין בתיק זה אבחן בהקשרם של המעשים והעבירות, בהקשרו של הסדר הטיעון וההודיה ובהקשרו של הנאשם.

בהתייחס לאופי המעשים והעבירות, בסופו של דבר לאחר תיקון כתב האישום נותרו אחד עשר אישומים כלפי אחד עשר קורבנות, הכוללים עבירות מין ובחלק מהאישומים גם עבירות חמורות נלוות.

אשר להתקשרות הראשונית, מדובר היה אמנם בחדרי צ'אט היעודיים לבגירים הומוסקסואלים, והגולשים נדרשו להצהיר על גילם הבגיר לשם כניסה אליהם, ובהתאם למוצהר הקשר הראשוני נוצר על ידי הקטינים, אך הנאשם היה מודע, לכל המאוחר לאחר יצירת הקשר הראשון עם קטין באותם חדרי צ'אט, כי בחדרים אלה גולשים גם קטינים. הנאשם לא הכחיש שחיפש קשר עם קטינים מתבגרים (הגם שטען שלא רק עימם), והמרחב הוירטואלי איפשר לנאשם נגישות נוחה לאותם קטינים, שבההליך גילוי זהותם המינית הצהירו על עצמם כבגירים לצורך כניסה לחדרי הצ'אט.

לעניין העבירות של מעשי סדום, דומה שלא צריך להכביר מילים ביחס לחומרת העבירה של ביצוע מעשה סדום בקטין, עבירה שהעונש הקבוע לצידה עומד על חמש שנים. העבירה של מעשה סדום בקטין אינה דורשת בגדר יסודותיה 'העדר הסכמה' מצד הקטין, מתוך הכרה שמעשה סדום בין בגיר לקטין אסור ופסול, וכי אין בהסכמת הקטין בנסיבות העניין כדי להוות הסכמה בת תוקף. עם זאת, בבוחני את המעשים אני לוקחת בחשבון את העובדה שהקטינים ביצעו את המעשים בהסכמה ולא בכפייה, ואת גיל הקטינים בעת ביצוע העבירות כלפיהם.

לצד מעשי הסדום החזיק הנאשם פרסומי תועבה של הקטינים עימם היה בקשר. אכן מדובר בעבירת עוון שאינה נמנית על העבירות החמורות בספר החוקים, ואולם החזקת החומר ברשות הנאשם עשויה הייתה לאפשר לו, ואפשרה לו בפועל, לבצע באותם חומרים עבירות נוספות, ולאיים לחשוף את החומרים כדי להניע קטינים לקיים את רצונותיו, כפי שארע באישומים החמישי והעשירי. יש לזכור כי החומרים האמורים ביחס לקטינים שעימם יש לנאשם קשר, הוחזקו על ידי הנאשם כשהוא מודע לכך שנושא זהותם המינית אינו נושא גלוי (כפי שציין בדבריו לפני).

חומרה יתירה אני רואה בשתי עבירות הסחיטה באיומים, שיש בהן כדי לשפוך אור על הלך נפשו של הנאשם, ועל האמצעים שהיו כשרים בעיניו להשגת מטרת הסיפוק המיני. כפי שצוין, הקשר עם הקטין הנזכר באישום החמישי החל כשהקטין היה צעיר אף מגיל ארבע עשרה, ובמהלך ההתקשרות לא היה מעוניין הקטין במפגש ואף ניסה לנקוט אמצעים להפסקת הקשר. למרות זאת איים הנאשם על הקטין, כשהיה צעיר מגיל חמש עשרה, בהפצת התמונות, שקיבל ממנו,

ברשת האינטרנט, ובחשיפת נטיותיו המיניות, אם לא יעתר לו. גם כשנפגשו השניים שנה לאחר מכן, כשהקטין צעיר מגיל שש עשרה, קיבל הנאשם את "הסכמת" הקטין לביצוע מגע מיני אוראלי, רק לאחר שאיים בפרסום התמונות באינטרנט. מדובר בשני מעשים חמורים, כוחניים, שיש בהם התעלמות מוחלטת מן הקורבן. אינני רואה בעובדה שהנאשם לא פרסם בפועל את התמונות כדי להפחית ממימד החומרה שבאיומים כלפי קטין צעיר זה, בעיקר לאור העובדה שיחסי המין בוצעו בעקבות אותו איום. אותה תבנית חוזרת גם באישום העשירי, וגם שם מדובר בתקשורת ממושכת עם קטין בן ארבע עשרה בעת ההיכרות, כשהנאשם מאיים לחשוף את המידע הפרטי והאינטימי שיש לו ביחס לקטין, כדי לגרום לאחרון להפגש עימו ולעמוד עימו בקשר. יצוין כי האיום המאוחר ארע ימים ספורים לפני מעצרו של הנאשם.

חומרה נוספת באה לידי ביטוי בשני הארועים בהם הורשע הנאשם במעשה העלול להפיץ מחלה. הנאשם היה מודע למחלת האיידס בה הוא חולה, לסיכון שבקיום מין לא מוגן ולאמצעי ההגנה הנדרשים. בשני הארועים קיים הנאשם יחסי מין אנאליים, שבנסיבות העניין הוסכם כי יש בהם סיכון נמוך מאד עד אפסי להדבקה, אך הסיכון קיים. כדי לקדם את סיפוק צרכיו המיניים אמר הנאשם לקטין הנזכר באישום שלישי, בעת שנקרע הקונדום במהלך קיום היחסים, שהוא מוגן לגמרי, למרות שלא כך היו פני הדברים. באישום הרביעי הנאשם כלל לא חשף בפני הבגיר הצעיר את דבר מחלתו בעת קיום יחסי המין ביניהם. למרבה המזל שני הקורבנות באישומים אלה לא נדבקו מהנאשם, אלא שהנאשם לא יכול היה לדעת זאת מראש, וממילא מדובר בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית, כך שאין צורך שהמחלה תופץ בפועל. מבלי למעט מן האמור לעיל במישור העקרוני, לא התעלמתי מן השינוי לקולא במספר האישומים הנוגעים לעבירה זו, ומההצהרות המוסכמות והתוצאה הסופית.

כפי שפירטתי, כל עבירה כשלעצמה היא בעלת מימד של חומרה, והעובדה שמעשי העבירות חוזרים על עצמם בתבנית דומה הנפרשת על פני תקופה ממושכת, מינואר 2009 ועד למעצרו במאי 2011, מעצימה את חומרתם. אדגיש כי ניכרים תכנון ותחכום במעשי הנאשם, הבאים לידי ביטוי בשימוש ברשת האינטרנט, בהתייצגות בפניה הראשונית כצעיר יותר במקרים מסויימים, ובבניית הקשר בהדרגתיות עד למפגש המיני. ההתקשרות בין הנאשם לכל אחד מהקורבנות נפרשת על פני תקופה, ולנאשם היו הזדמנויות אינספור לחזור בו ממעשיו.

בהתייחס לנסיבות הקשורות להסדר הטיעון ולהודיית הנאשם, אני לוקחת בחשבון את העובדה שכתב האישום במתכונת שקדמה להסדר הטיעון כלל שישה עשר אישומים, ועבירות לא מעטות נוספות על אלה שבהן הורשע בסופו של דבר במסגרת הסדר הטיעון. תיקון כתב האישום לקולא מבטא קבלה מצד המאשימה של טענות כאלה ואחרות שנטענו מצד הנאשם לעניין מעשים פליליים ועבירות פליליות נוספות שיוחסו לו.

בכתב האישום המתוקן שהוגש הודה הנאשם, ולהודייתו יש משמעות במספר מישורים. בראש ובראשונה יש בהודייה כדי לחסוך מן הקטינים את הקושי, אי הנעימות והסבל שבמתן עדות לגבי נושאים אינטימיים מאד, המחייבים חשיפת תכנים של זהות מינית וחקירה בנושאים אלה. יש לזכור כי גם כיום אותם עדים רובם ככולם הם קטינים. עיון ברשימת עדי התביעה מעלה

כי מדובר ברשימה ארוכה של קטינים, והעובדה שהצורך להעיד נחסך מהם היא בעלת משמעות של ממש. אכן, קטינים אלה נאלצו להחקר במשטרה על כל המשתמע מכך, ויש להניח כי גם חקירה זו הייתה כרוכה באי נעימויות במישור האישי והמשפחתי. עם זאת, לא ניתן להשוות הליך של גבית הודעה במשטרה, להליך של עדות בבית משפט הכולל חקירה נגדית.

בנוסף, יש בהודיית הנאשם חסכון של זמן שיפוטי ניכר ביותר, שכן הוכחת האישומים הייתה כרוכה מעבר להעדת הקטינים, בהעדת מומחים רפואיים ועדים רבים אחרים, והידרשות לשאלות ולטענות משפטיות רבות.

ואחרון, הודיית הנאשם יש בה משמעות מבחינת לקיחת אחריות מצידו למעשיו. אף כי התרשמות שני הגורמים המקצועיים, כמתואר לעיל, הייתה כי ההודייה הייתה פורמליסטית הצהרתית במהותה, ולא היה בה ביטוי להפנמת הפסול במעשים, דומה שעצם לקיחת האחריות, והצהרת הנאשם בפני בית המשפט כי הוא מכיר בחומרת מעשיו, מתחרט עליהם ומצר עליהם, יש בה משום צעד, ולו ראשון, מצד הנאשם בהבנת מצבו, קשייו ומשמעות מעשיו.

נתונים נוספים הנוגעים לסיכון הנשקף מן הנאשם, נלמדים מההערכות שניתנו במסגרת הערכת המסוכנות ותסקיר שירות המבחן, ונסקרו לעיל. מסוכנותו של הנאשם לטווח ארוך הוגדרה כבינונית. הנאשם אובחן כמי שיש להניח שסובל ממשיכה הבופילית, בעל דחפים מיניים מוגברים ואימפולסיביות, נעדר אמפתיה לזולת, מרוכז בעצמו ובעל תגובות עוצמתיות לחוויות של דחיה. הבודקת וקצינת המבחן העריכו כי קיימת אפשרות של חזרתיות והסלמה בשל דפוסי האישיות וההתנהגות מצד אחד, ושלילת הבעייתיות על ידי הנאשם מצד שני. עם זאת, צוינה ההשפעה ההרתעתית של ההליך המשפטי. מעמדת הבודקת וקצינת המבחן עולה התרשמות בדבר צורך טיפולי וספקות בנוגע למחויבות טיפולית מצד הנאשם. הגורמים המקצועיים לא התרשמו מהירתמות אמיתית בשלב זה להליך טיפולי.

לצד כל אלה יש לבחון נסיבות אישיות ואחרות.

ראשית, הנאשם בן שלושים וחמש נעדר עבר פלילי כלשהו.

שנית, אורח החיים שניהל הנאשם במישור ההשכלתי, בשירות הצבאי ובמישור התעסוקתי הוא תקין ונורמטיבי – נ/1.

שלישית, הנאשם עמד על הפגיעה במשפחתו עקב מעשיו וההליך המשפטי.

רביעית, הנאשם חולה במחלת האיידס ומטופל תרופתית. לטענת בא כוחו לאחר שהמחלה הייתה מאוזנת במשך תקופה ארוכה חלה התדרדרות במהלך השנות במעצר.

חמישית, נטען לפני בית המשפט כי עקב עיסוקו של הנאשם היו פרסומים רבים בעניינו באינטרנט לאחר מעצרו ובאלה תואר בצורה מפלצתית שאינה משתקפת בעובדות כתב האישום בו הודה בסופו של דבר – נ/2. נטען כי הפגיעה התקשורתית בנאשם תוסיף ותלווה אותו למשך שנים, ומדברי הנאשם לפני הגורמים המקצועיים ולפני עולה כי הנאשם חש שהפרסומים היוו ומהווים עונש כבד עבורו.

הצדדים הפנו את בית המשפט לפסקי דין בהם נעברו על ידי הנאשמים עבירות במרחב האינטרנטי ועבירות נוספות. לשיטת שני הצדדים פסק הדין המהווה נקודת מוצא לענישת הנאשם שלפניי הוא פסק הדין בערעור בבית המשפט המחוזי בעניין נחום (עפ"י (ת"א) 24588-10-

11). הסניגור טוען שנסיונותיו של פסה"ד חמורות משל האישומים שלפניי, בעיקר בגלל הכמות הבלתי נתפסת של פניות שביצע הנאשם נחום לקטינות, העובדה שהוא פנה לילדות צעירות באתרים יעודיים לקטינים והמעשים החמורים שגרם לאחת הקטינות לבצע עם צד ג'. המאשימה סבורה כי פסק הדין הוא נקודת מוצא להחמרה בשל השוני בעבירות, ובשל הליך השיקום שעבר הנאשם נחום.

יתר פסקי הדין, כך הסכימו הצדדים, אינם מאפשרים השוואה ישירה אליהם.

הצדדים לא הרחיבו דברים לעניין פיצוי לקורבנות, ודומה שגם הנאשם מכיר באחריותו לפצות את הקורבנות בגין מעשיו. משלא נשמעו הקטינים לפני בית המשפט, ישמש להם בית המשפט כ"פה". בקביעת גובה הפיצוי נתתי דעתי לגיל הקורבן, סוג המעשים שבוצעו כלפיו, משכם ואופיים, ולפוטנציאל הפגיעה והנזק. למותר לציין כי הפיצויים אינם באים לשקף את הסבל או הנזק שנגרם לקטינים.

אשר לקנס, גם בנושא זה לא נשמעו טיעונים מצד הצדדים. בהתחשב בתקופת המאסר, בעובדה שהנאשם עצור מזה אחד עשר חודשים ואין לו מקורות קיום, בפסיקת הפיצוי ובכך שאין מדובר בעבירות בעלות היבטים כלכליים אטיל קנס סמלי בלבד.

בסופו של יום הענישה שנגזרת על הנאשם, הן מבחינת מאסרו, והן ביתר מרכיביה, משקללת בין חומרת מעשי העבירה בנסיבות שתוארו, לבין התנהלותו במסגרת ההליך, ונסיבותיו האישיות. בגזירת הדין אני נותנת דעתי לא רק לעונש שיהלום את מכלול הנתונים הללו, אלא גם לצורך בענישה שיש בה הרתעת ציבור עבריינים פוטנציאלים מפני ניצול המרחב האינטרנטי לשם ביצוע עבירות וקידומן.

אשר על כן אני גוזרת עונשים כדלקמן :

63 חודשי מאסר בפועל. מתקופת המאסר ינוכו ימי מעצרו מיום 4.5.11 – 4.4.12.
מאסר על תנאי למשך 12 חודשים לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור את העבירות בהן הורשע (למעט החזקת פרסום תועבה).
מאסר על תנאי למשך 4 חודשים לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור עבירה של החזקת פרסום תועבה.
קנס בסך 3,000 ₪ או 20 ימים מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב – 6 תשלומים חודשיים שווים ורציפים שהראשון בהם ביום 1.9.12. לא ישולם תשלום תעמוד היתרה לפרעון.
פיצוי למתלוננים, בהתאם לפרטים שימסרו על ידי המאשימה, לאחר בירור ותיאום עם המתלוננים, שיופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.9.12, לפי החלוקה שלהלן :

- א. למתלון באישום הראשון – סך של 3,000 ₪.
- ב. למתלון באישום השני – סך של 1,750 ₪.
- ג. למתלון באישום השלישי – סך של 4,000 ₪.
- ד. למתלון באישום הרביעי – סך של 3,500 ₪.
- ה. למתלון באישום החמישי – סך של 5,500 ₪.

- ו. למתלונן באישום השישי – סך של 1,750 ₪.
- ז. למתלונן באישום השביעי – סך של 2,000 ₪.
- ח. למתלונן באישום השמיני – סך של 2,000 ₪.
- ט. למתלונן באישום התשיעי – סך של 2,500 ₪.
- י. למתלונן באישום העשירי – סך של 4,500 ₪.
- יא. למתלונן באישום האחד - עשר – סך של 1,250 ₪.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי תוך 45 יום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולמרכז להערכת מסוכנות.

04/04/2012

ניתן והודע היום י"ב ניסן תשע"ב, 04/04/2012 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת